

การศึกษา

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ในการทำอะไรให้ประสบความสำเร็จนั้น ย่อมเกิดจากความพยายามที่จะไปถึงจุดหมาย หรือที่เรียกว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (achievement motive) ซึ่งคณะกรรมการจัดทำพจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ร่วมสมัย สำนักงานราชบัณฑิตยสภา อธิบายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงบันดาลใจในการเรียนรู้หรือการทำงานมุ่งผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายสู่ความเป็นเลิศ ติดตามศักยภาพของบุคคล

เมื่อ ค.ศ. ๑๙๘๘ เดวิด แม็กเคล็ลลันด์ (David Mc Clelland) นักจิตวิทยา ชาวอเมริกัน ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่าเป็นบุคคลที่รู้จักประเมินความสามารถของตนเอง รู้ศักยภาพของตน ตั้งวัตถุประสงค์ตามที่เป็นไปได้จริง และใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ในสิ่งที่ทำ มุ่งมั่นไปสู่ความเป็นเลิศ มีความรับผิดชอบและกระตือรือร้นในสิ่งที่ทำ และมีความเชื่อมั่นในตนเอง เนื่อง

มาจากการประสบความสำเร็จในสิ่งที่ทำ ทำให้เกิดความภูมิใจ เป็นต้น

ในด้านการศึกษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นสิ่งที่พัฒนาให้เกิดขึ้นได้ โดยทางบ้านและโรงเรียนร่วมมือกัน เช่น อบรมสั่งสอนให้เด็ก รู้จักช่วยตนเอง รู้จักเลือกสิ่งต่าง ๆ เมื่อถึงวัยอันควร ใฝ่รู้ใฝ่เรียนหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเต็มที่ เต็มกำลัง การสื่อสารกับเด็กเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ปกครองและทางโรงเรียนต้องใช้คำพูดที่เหมาะสมกับเด็ก ไม่ใช่ดูว่าหรือประณามเด็กด้วยอารมณ์ เมื่อเด็กประสบความสำเร็จหรือเรียนได้ดีพอที่ผู้ใหญ่ต้องการ ต้องรู้จักใช้คำพูดให้กำลังใจเด็กว่าเด็กสามารถพัฒนาตนเองได้ อบรมให้มีนิสัยที่ดีในการเรียน มีความเพียรพยายาม เอาชนะอุปสรรค เช่น เอาชนะความเกียจคร้าน เอาชนะการผัดวันประกันพรุ่ง ทำการบ้านด้วยตนเองและตรงเวลา มีตารางทบทวนบทเรียนอย่างเหมาะสม กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจ ซึ่งให้เห็นหรือแนะให้อ่านตัวอย่างของผู้ประสบความสำเร็จด้วยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ วางแผนการเรียนและการทำงานอย่างรอบคอบ ปฏิบัติตามแผนอย่างมุ่งมั่น ให้ถึงความเป็นเลิศตามศักยภาพของตน.

จินดารัตน์ โพธิ์นอก